

Jeg mener, at dette Thing engang har tilfjendegivet, hvilken Mæglingsei det vil gaae ind paa, og jeg skulde heller ikke have saamesget imod det foreliggende Mødringsforslag, naar der var Tid til en Forhandling med det andet Thing, men naar det ikke er Tilfældet, saa forekommer det mig, at det at ville sætte en Anskuelse igjennem, i Henseende til hvilken dette Thing vel ingen Tvivl har, men som det andet Thing har udtalt sig ligesaa bestemt imod, som dette Thing har udtalt sig for den, er en saadan Krænkelse af det gode Forhold, der burde bestaae imellem begge Thing, at jeg forudsæer en meget uheldig Tvist som Følge deraf. Jeg anseer det sandsynligt, at det andet Thing, dersom dette Thing forandrer Loven saaledes som foreslaaet, sætter Sagen paa Spidsen og forkaster hele Loven; begge Thing staae da mod hinanden; Regjeringens Anskuelse er paa det ene Things Side, og det hele politiske Forhold kommer da i en uheldig Stillings. Netop det, den sidste ærede Taler bemærkede om den vanskelige Ordning af de finantsele Forhold, der forestaaer, synes mig maa indeholde en yderligere Opfordring for det høitærede Thing til ikke i dette Dieblit at gaae ind paa en saadan formel Strid med det andet Thing, men at lade det beroe med at udtale sin bestemte Anskuelse, sin bestemte Villie, om jeg saa maa sige, med Hensyn til Forholdets Ordning.

Monrad: Det maa maaskee være mig tilladt med et Par Ord at omtale dette Forhold angaaende Lønningslovene i sin Heelhed. Det, der fra dette Things Side altid har været gjort gjældende, er, at Lønningslovene maae betragtes som et Supplement, som et Tillæg til Finantselovene, som udgjørende en Bestanddeel af dem; imod denne Anskuelse har

jeg ikke egentlig hørt nogen anden Indvending gjort gjældende, end at Lønningslovene vare blivende, medens Finantselovene derimod kun gjaldt for et Aar. Naar man imidlertid nærmere undersøger denne Indvending, saa vil man finde, at den ikke har nogen Betydning. Man maa nemlig vel skjæne mellem to ganske forskellige Egenstaber ved Finantseloven: den er deels bevilgende, og deels bemyndiger den til Udbetaling; disse to forskellige Egenstaber ved Finantseloven maa man holde vel adskilte fra hinanden. Det er nu afgjort, at der ofte ved Finantseloven bevilges Udgifter for hele Rækker af Aar; der er ved Finantselovene bevilget mangfoldige Tillæg til Embedsmænd, og det er anerkjendt fra alle Sider, at i mange saadanne Tilfælde gjaldt Bevillingen ikke for et enkelt Aar, men saalange Vedkommende var i Embedet. Der er i Finantseloven truffet Bestemmelser, der aldeles svarede til dem, som træffes i Lønningslove; saaledes er det t. Ex. bestemt, at en bestemt Mand efter 3 Aars Forløb skal have en vis bestemt Gage, og efter andre 3 Aars Forløb have et saa og saa stort Tillæg o. s. v. Endelig har Regjeringen selv anerkjendt denne Finantselovenes Character som ikke gjældende udelukkende for det enkelte Aar, for hvilket de ere givne, ved, fra Begyndelsen af, altid at sætte Lønningslovene ind i Finantselovene, ved at lade dem udgjøre en Deel af selve Finantselovene. Hvem er det nu, der har skabt de særlige Lønningslove? Det er dette Thing; det er efter Finantseudvalgets Andragende, at denne Art Love er bleven til; men vi have andraget derpaa under den Forudsætning, at vor Magt ikke derved skulde forandres, og at Lønningslovene skulde vedblive at udgjøre en Deel af Finantselovene, uagtet de vare udtagne deraf.